

NKE VÉLEMÉNYEZÉSE

KÉSZÍTETTE:

Hévízi Enikő
Karcagi Adél
Mihály Laura Dominika
Szabó Tamás
SZE – DF – ÁJK

Véleményünk szerint, a Nemzeti Közszerződési Egyetem határozattervezete újító abban a tekintetben, hogy mind párhuzamos indokolást, mind különvéleményt tartalmaz, ugyanakkor végkövetkeztetése és az ahhoz vezető gondolatmenet több tekintetben sem megalapozott.

A formai kritériumoknak való megfelelést áttekintve megemlítenénk, hogy sok esetben kissé összefolynak az eltérő tartalmi elemek, bekezdéseken belül hiányzik a logikai koherencia, melyhez szorosan kapcsolódva, a belső számozás is elcsúszott.

A tartalmi szempontok vonatkozásában elsőként az *ultima ratio* megítélésével foglalkoztunk, mely álláspontunk szerint nem arra irányuló érve az indítványozónak, hogy a közösségi oldalak cenzúrázására vonatkozó jogszabályokat hiányolja. Az *ultima ratio* jelen esetben a végső eszközként igénybe vett hivatkozási alapot jelenti, abban az esetben, ha az Alaptörvényben rögzített jogok sérelme nem megállapítható.

A határozattervezet több ponton túlterjeszkedik az Alkotmánybíróság hatáskörén és olyan véleményeket is megfogalmaz, melyek szinte a médiaszolgáltatók kritikáját jelenítik meg. Úgy gondoljuk, az Alkotmánybíróságnak nem feladata annak megítélése, hogy a közösségi médiamegosztók milyen hatékonysággal működnek, tekintve, hogy magánjogi jellegű vállalkozás-fogyasztó kapcsolatáról beszélünk – melyet maguk a határozattervezet készítői is kiemelnek.

A vállalkozások jogkorlátozásának előirányozása túlmutat azon a kereten, melyet az Abtv. 27. cikke előirányoz.

Sok esetben hiányoznak a hivatkozások, a felvetett esetek nincsenek alátámasztva, csupán megemlítésre kerülnek. Ez jelenik meg a közszereplő, közéleti szereplő és országgyűlési képviselő definiálásának hiányosságában is. A tényállás több ponton spekuláció által lett kiegészítve, feltételezésként rögzítik az alkotmánybírók, hogy mi lehetett a médiaszolgáltató eljárásnak indoka, valamint a bíróságok gondolatmenetét is csak feltételezik.

A közügy meghatározása kifejezetten téves (Indokolás [30]), hiszen nem a követőszám teszi politikai jellegűvé a megnyilvánulást, hanem a közéleti témára irányultság.

A diszkrimináció vonatkozásában is eltérő az álláspontunk. Véleményünk szerint, nem a többi közszereplő vonatkozásában sérelmezi az indítványozó a vele szemben alkalmazott szankciókat, hanem az átlagfelhasználók viszonylatában. Ezt érvelésében is többször alátámasztja.

Az az ok-okozati összefüggés, miszerint „az indítványozó politikai közszereplőként jogosult a közügyek szabad vitatására” (Indokolás [37]), az addig érvelt és védett egyenlő bánásmód követelményébe ütközik, hiszen nem csupán ez a szűk személyi kör az, aki a közügyek vitatására jogosult. A közügyek vitatásának éppen az a lényege, hogy az bárkit megillet, minőségére tekintet nélkül. Ugyanakkor, mint profitorientált vállalkozásnak, a médiaszolgáltatónak jogában áll annak meghatározása, hogy milyen magatartásokat tekint tilalmazottnak, melyet a felhasználó – szintén minőségére tekintet nélkül – a portálra való regisztrációval elfogad, az oldal használatával pedig megerősít.